

Χριστούγεννα στα Στουρναραίικα

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα ορεινό, γραφικό χωριουδάκι, τα Στουρναραίικα, ζούσαν κάποιοι άνθρωποι καλόκαρδοι, μα δυστυχώς κατσούφηδες. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν πάντοτε θλιμμένοι, ξυπνούσαν δηλαδή και κοιμόντουσαν με το ίδιο σκυθρωπό πρόσωπο και το ίδιο συννεφιασμένο βλέμμα. Ο, τιδήποτε ευχάριστο και αν τους συνέβαινε, αυτοί παρέμεναν δυστυχισμένοι, αφού καμία από τις χαρές εκείνες δεν ήταν ικανή να σβήσει από τη μνήμη τους το ένα και μοναδικό παράπονο που είχαν από τον Αϊ Βασίλη: Άλλοτε έπαιρναν και εκείνοι δώρα από αυτόν, ποτέ δεν τους ξεχνούσε, αλλά από κάποια Χριστούγεννα και μετά, εντελώς ξαφνικά, έπαψαν όλοι να παίρνουν. Δεν ήταν κακοί άνθρωποι, ήταν απλώς κάπως παραπάνω από το κανονικό ζωηροί, και αυτό μάλλον είχε εξοργίσει το Αϊ Βασίλη. Η αλήθεια, βέβαια, απείχε κατά πολύ από τις δικές τους εικασίες...

Μια μέρα του Δεκέμβρη, μια από εκείνες τις χρόνιες που οι λιγοστοί κάτοικοι των Στουρναραίικων λάμβαναν ακόμη κανονικά τα δώρα τους, στο χωριό του Αϊ Βασίλη είχε απλωθεί παγωνιά. Τα πάντα γύρω είχαν γίνει κατάλευκα και η θερμοκρασία είχε πέσει αρκετούς βαθμούς κάτω του μηδενός. Το πρωινό εκείνο, με το τσουχτερό κρύο, ο Αϊ Βασίλης καθόταν αμέριμνος πλάι στο τζάκι του και απολάμβανε μια κούπα αχνιστής σοκολάτας η οποία, για κακή τύχη όλων, λίγο αργότερα χύθηκε επάνω στον χάρτη του. Το χαρτί πότισε για τα καλά, τα Στουρναραίικα καλύφθηκαν από το ρόφημά του εντελώς, και η διαδρομή που έπρεπε ο Αϊ Βασίλης να ακολουθήσει για να τα βρει χάθηκε επίσης και αυτή.

Κάθε χρόνο, οι άνθρωποι εκείνοι, παρά τη δυστυχία τους, προσπαθούσαν να βρουν ένα τρόπο να επικοινωνήσουν μαζί του, μήπως και μάθουν τι είχε συμβεί, την λύση όμως ήρθε να τη δώσει ένα μικρό παιδί: Έβαλαν σε όλα τα δέντρα του χωριού, σε κάθε έλατο, σε κάθε πλάτανο, λαμπιόνια, όπως ακριβώς το πρότεινε εκείνο, τα οποία είχαν μάλιστα φροντίσει να τα αναβοσβήνουν κατά τη διάρκεια της νύχτας, λες και του έστελναν του Αϊ Βασίλη σήματα μορς.

Το κόλπο τους έπιασε, ο Αϊ Βασίλης τούς εντόπισε τελικά. Γεμάτος χαρά έβαλε τα δώρα τους στον σάκο του (τα δώρα της φετινής χρονιάς μα και των περασμένων χρόνων), και ήταν πια έτοιμος να φύγει. Όταν όμως άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του, μια δυσάρεστη έκπληξη τον περίμενε: Το έλκηθρό του είχε γίνει άφαντο. Συχνά πυκνά γινόταν κάτασπρο από το χιόνι, μα τώρα είχε στ' αλήθεια καταπλακωθεί, και όσο και αν έψαξε ο Αϊ Βασίλης να το βρει, δεν τα κατάφερε. Ζήτησε τη βοήθεια των ξωτικών του έπειτα. Πήραν και εκείνα από ένα φτυάρι και άρχισαν με μανία να φτυαρίζουν το χιόνι. Κάποιες στιγμές φαινόταν κάπως το έλκηθρο, μα πάλι, αμέσως μετά, εξαφανιζόταν. Κάτι περίεργο, κάτι πολύ περίεργο συνέβαινε...

Πίσω από έναν θάμνο είχε κρυφτεί ένας ψιλός, ξερακιανός άντρας: ένας διόλου όμορφος άνθρωπος, με μια μύτη μεγάλη και γαμπφή. Ήταν ο μάγος του χειμώνα και το όνομά του ήταν Οζ. Από αυτή την κρυψώνα κατασκόπευε ο Οζ τον Αϊ Βασίλη και τους βοηθούς του, και τώρα, από το ίδιο ακριβώς σημείο, έπαιζε μαζί τους ξανά. Πάσχιζε ο Αϊ Βασίλης να απαλλαγεί από το χιόνι, για να πάει να συναντήσει τους αγαπημένους του φίλους από τα Στουρναραίικα, αλλά με ένα ξόρκι μαγικό το επαναφέρει το χιόνι στη θέση του ο Οζ, και αυτή η θλιβερή κατάσταση δεν είχε τελειωμό. Σαν μικρό παιδί χαιρόταν κάθε

φορά που τους έκανε δύσκολη τη ζωή, σαν μικρό παιδί χαιρόταν και τώρα και συνεχώς χαχάνιζε.

Ένα από εκείνα τα χαχανητά του, όμως, τον πρόδωσε· η μπλε, παλιομοδίτικη στολή του φάνηκε, και προς το μέρος του έτρεξαν ο Αϊ Βασίλης και τα ξωτικά. Όλοι γνώριζαν πως ο μάγος του χειμώνα δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι θα πει γιορτή, τι σημαίνει Χριστούγεννα, τι εστί χαρά και τι προσμονή, ωστόσο, όσο εκείνος τους αφήνει στην ησυχία τους, στην ησυχία του τον άφηναν και αυτοί. Μα τώρα πια ήταν ώρα να τον βάλουν και αυτόν στο κλίμα των εορτών, δε χωρούσε άλλη αναβολή...

Το δύσκολο αυτό έργο ανέλαβαν τα αγγελούδια· τα κατεργάρικα αυτά πλασματάκια με τη θεϊκή φωνή, που όταν άρχιζαν το τραγούδι, ξεχνούσαν να το σταματήσουν... Του τραγούδησαν τα κάλαντα μια... δυο... τρεις... χιλιάδες φορές, και ενώ στη αρχή ο Οζ έδειχνε να δυσανασχετεί, στο τέλος σιγοτραγούδησε μαζί τους και αυτός. Οι πάγοι τότε έλιωσαν, τα χιόνια υποχώρησαν σιγά σιγά, και σύντομα, πολύ, πολύ σύντομα τα Στουρναραίικα εμφανίστηκαν στον χάρτη του Αϊ Βασίλη ξανά. Στα πρόσωπα των άλλοτε κατσούφηδων ανθρώπων ζωγραφίστηκε μεμιάς και πάλι η χαρά, αφού στις αγκαλιές τους έσφιγγαν πλέον σφιχτά τα δεκάδες δώρα που τους χάρισε ο Αϊ Βασίλης, φτάνοντας μετά από πολύ καιρό στο τόσο όμορφο χωριό τους.